

แนวพระราชดำริ

ด้านการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

นับตั้งแต่ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ได้เสด็จขึ้นเถลิงถวัลยราชสมบัติ เมื่อวันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ. 2489 และได้พระราชทานพระปฐมบรมราชโองการ “เราขอครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม” เนื่องในพระราชพิธีบรมราชาภิเษก เมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2493 นั้น จวบจนถึงวันนี้เป็นระยะเวลากว่า 63 ปี ที่พระองค์ทรงตั้งมั่นอยู่ในกษัตริย์ราชธรรม 10 จักรวรรดิวัตร 12 และราชสังคหะ 4 โดยได้ทรงอุทิศพระวรกายและทรงพระวิริยะอุตสาหะในการบำเพ็ญพระราชกรณียกิจน้อยใหญ่นานัปการ ด้วยพระราชหฤทัยที่มุ่งมั่นที่จะทรงแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนทุกข์ยาก

เพื่อ

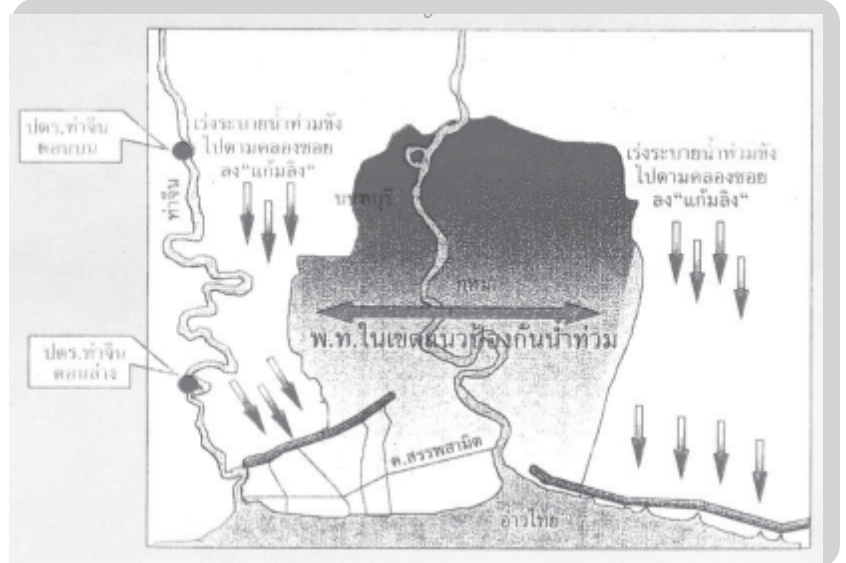
พัฒนาคุณภาพชีวิตและเพื่อประโยชน์สุขของปวงอาณาประชาราษฎร์ยั่งยืน ซึ่งพระมหากษัตริย์คุณดังกล่าวเป็นที่เชิดชอง ยกย่อง และประจักษ์ชัดแก่ทั้งประชาชนชาวไทยและชาวต่างประเทศทั่วโลก ดังจะเห็นได้จากการทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายปริญญาและรางวัลสดุดีพระเกียรติคุณจากสถาบันและองค์กรต่างๆ เป็นจำนวนมาก เช่น เมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม พ.ศ. 2549 องค์กรสหประชาชาติได้ทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวาย “รางวัลความสำเร็จสูงสุดด้านการพัฒนามนุษย์” หรือ UNDP Human Development Lifetime Achievement Award แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งพระองค์ทรงเป็นพระองค์แรกที่ทรงได้รับรางวัลเกียรติยศดังกล่าว

จากการเสด็จพระราชดำเนินไปทรงเยี่ยมเยียนราษฎรในท้องถิ่นทุรกันดารทั่วทุกภูมิภาคของประเทศ ส่งผลให้เกิดโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริทั้งในด้านการพัฒนาแหล่งน้ำ การเกษตร สิ่งแวดล้อม การส่งเสริมอาชีพ การคมนาคมและการสื่อสาร การสาธารณสุข และอื่น ๆ รวมกว่า 3,000 โครงการ โดยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงสนพระราชหฤทัย และทรงให้ความสำคัญในปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากการพัฒนาประเทศในระยะที่ผ่านมาได้เน้นที่การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นสำคัญ ส่งผลให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมถูกใช้อย่างฟุ่มเฟือย จนร่อยหรอและอยู่ในสภาพที่เสื่อมโทรม ซึ่งมีผลโดยตรงต่อคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของราษฎร พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงได้พระราชทานแนวพระราชดำริในการพัฒนาและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน ควบคู่ไปกับการฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติที่เสื่อมโทรม ทั้งในด้านทรัพยากรน้ำ ดิน และป่าไม้ เพื่อเป็นรากฐานการพัฒนาประเทศในระยะยาวต่อไป

ทรัพยากรน้ำ

ปัญหาเกี่ยวกับทรัพยากรน้ำสามารถแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ ปัญหาเชิงปริมาณ (น้ำท่วม-น้ำแล้ง) และปัญหาเชิงคุณภาพ (น้ำเสีย)

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้พระราชทานแนวพระราชดำริในการแก้ไขปัญหาน้ำท่วมภัยไว้หลายประการ โดยทรงนำลักษณะทางกายภาพของพื้นที่ที่ถูกน้ำท่วมรวมทั้งกำลังของเจ้าหน้าที่และงบประมาณที่มีอยู่มาวิเคราะห์และกำหนดวิธีการแก้ไขให้สอดคล้องกับสภาพปัญหา ตัวอย่างเช่น การก่อสร้างคันกันน้ำ การก่อสร้างทางผันน้ำเพื่อผันน้ำจากลำน้ำที่มีปัญหาน้ำท่วมสู่ลำน้ำสายอื่นหรือทะเลตามความเหมาะสม

แผนที่แนวทางการระบายน้ำพื้นที่กรุงเทพมหานครฝั่งตะวันออกและตะวันตกตามโครงการพระราชดำริ “แก้มลิง”

การปรับปรุงและตกแต่งสภาพลำน้ำเพื่อให้ลำน้ำที่หลากมาสามารถไหลไปได้อย่างสะดวก การสร้างเขื่อนสำหรับกักเก็บน้ำ เช่น โครงการพัฒนาลุ่มน้ำป่าสัก อันเนื่องมาจากพระราชดำริ (เขื่อนป่าสักชลสิทธิ์) โครงการพัฒนาลุ่มน้ำนครนายกตอนบน (เขื่อนขุนด่านปราการชล) เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีโครงการ “แก้มลิง” ซึ่งได้พระราชทานพระราชอาชญาธิบายว่า “...ลิงโดยทั่วไปถ้าเราส่งกล้วยให้ ลิงจะรีบปอกแล้วเอาเข้าปากเคี้ยวแล้วเอาไปเก็บไว้ที่แก้มลิงจะเอากล้วยเข้าไปไว้ที่กระพุ้งแก้มได้เกือบทั้งหัว โดยเอาไปไว้ที่แก้มก่อนแล้วจึงนำมาเคี้ยวบริโภคและกลืนกินในภายหลัง...” เปรียบได้กับการขุดคลองต่างๆ เพื่อชักน้ำเข้ามา รวมกันและเก็บไว้ในบ่อพักหรือพื้นที่ขุมน้ำซึ่งมีตามธรรมชาติ อันเปรียบได้กับแก้มลิง จากนั้นจึงระบายน้ำลงทะเลในช่วงที่ระดับน้ำทะเลลดลง

ส่วนปัญหาน้ำแล้ง ได้พระราชทานแนวพระราชดำริ “ฝนหลวง” ซึ่งแสดงให้เห็นถึงพระอัจฉริยภาพด้านวิทยาศาสตร์ ทั้งทางฟิสิกส์ เคมี และอุตุนิยมวิทยา โดยมีขั้นตอนที่เข้าใจง่าย 3 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ก่อทวน โดยใช้สารเคมีกระตุ้นอากาศทางด้านเหนือลมของพื้นที่เป้าหมาย ให้อลอยตัวสู่เบื้องบนและรวมตัวกันเป็นกลุ่มเมฆฝน ขั้นที่ 2 เลี้ยงให้อ้วน โดยโปรยสารเคมีที่ไม่เป็นพิษต่อมนุษย์และสิ่งแวดล้อมเพื่อให้เมฆขยายตัวและป้องกันไม่ให้เมฆสลายตัว และขั้นที่ 3 ใจดี คือการทำให้เมฆฝนกลายเป็นฝนตกลงมายังพื้นที่เป้าหมาย นอกจากนี้ น้ำที่ถูกกักเก็บไว้ในอ่างเก็บน้ำและแก้มลิงในฤดูน้ำหลาก ก็ยังสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในยามหน้าแล้งได้อีกด้วย

สำหรับปัญหาน้ำเสีย ได้พระราชทานแนวพระราชดำรินำ “น้ำดีมาช่วยผลักดันและไล่น้ำเสีย” โดยอาศัยจังหวะการขึ้นลงของน้ำทะเล รวมทั้งการใช้พืช น้ำและวัชพืชต่าง ๆ มาช่วยดูดซับสารอินทรีย์ในน้ำเสีย ในรูปแบบของ “เครื่องกรองน้ำธรรมชาติ” เช่น โครงการบำบัดน้ำเสียบึงมักกะสันโดยการกรองน้ำเสียด้วยผักตบชวา ซึ่งเป็นการ “ใช้ธรรมชาติบำบัดธรรมชาติ” กล่าวคือใช้ผักตบชวา ซึ่งเป็นวัชพืชน้ำช่วยในการปรับปรุงคุณภาพของน้ำเสียให้ดีขึ้น ซึ่งผักตบชวาที่เจริญเติบโตนั้นสามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้อีกหลายด้าน เช่น ทำเป็นปุ๋ย อัตราผสมกับแกลบ เพื่อเป็นพื้น หรือหมักเป็นแก๊สชีววมวล ในกรณีที่น้ำเน่าเสียมากจนผักตบชวาและพืชน้ำต่าง ๆ ไม่สามารถปรับปรุงคุณภาพของน้ำได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานพระราชดำริให้ประดิษฐ์เครื่องกลเติมอากาศ ที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายคือ “เครื่องกลเติมอากาศที่ผิวน้ำหมุนช้าแบบทุ่นลอย” หรือ “กังหันน้ำชัยพัฒนา” ที่ทรงได้แนวทางจาก “หลูก” ซึ่งเป็นอุปกรณ์วิดน้ำเข้านา ซึ่งสามารถเติมอากาศให้น้ำเสียได้ สำหรับให้จุลินทรีย์นำไปใช้ในกระบวนการย่อยสลายสารอินทรีย์ โดยกระบวนการทางชีวเคมี ส่งผลให้น้ำเสียมีคุณภาพดีขึ้น ทั้งนี้กังหันน้ำชัยพัฒนาได้รับการทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายสิทธิบัตรในพระปรมาภิไธย เมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2536 อีกทั้งได้รับการทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายรางวัลที่ 1 ผลงานคิดค้นหรือสิ่งประดิษฐ์ซึ่งเป็นประโยชน์แก่ประเทศไทย ประจำปี 2536 จากคณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติด้วย

กรรพยากรดิน

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้พระราชทานพระราชดำริเกี่ยวกับการพัฒนาและอนุรักษ์ทรัพยากรดิน ความตอนหนึ่งว่า “...การปรับปรุงพัฒนาที่ดิน ที่สำคัญคือ

กังหันน้ำชัยพัฒนา

มาจาก : หนังสือแนวคิดและทฤษฎีการพัฒนาอันเนื่องมาจากพระราชดำรินี้ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ต้องอนุรักษ์ผิวดินซึ่งมีความอุดมสมบูรณ์ไว้ให้ได้ ต้องไม่ลอกหน้าดินทิ้งไป ต้องสงวนไม้ยืนต้นที่ยังเหลืออยู่ เพื่อรักษาความชุ่มชื้นของผิวดินไว้...”

ประเทศไทยมีดินซึ่งมีปัญหาและเป็นข้อจำกัดต่อการใช้ประโยชน์หลายลักษณะ เช่น ดินเปรี้ยว ดินเค็ม ดินทราย และดินซึ่งมีปัญหาการชะล้างพังทลาย เป็นต้น ในส่วน

หน้าตัดขุดดินบรเวิวาสซึ่งเป็นดินอินทรีย์และมีศักยภาพสมบัติเป็นnsa

มาจาก : http://www.ladd.go.th/thaisoils_museum/pf_desc/south/Nw.htm

ของดินพรุที่เมื่อถูกขุดน้ำออกจะเกิดปัญหาดินเปรี้ยวหรือดินมีสภาพเป็นกรดจัด เนื่องจากดินดังกล่าวมีสารประกอบกำมะถันเจือปนอยู่ ทำให้ไม่สามารถใช้ประโยชน์จากพื้นที่นั้นได้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานแนวพระราชดำริ “แก้งดิน” ณ ศูนย์ศึกษาการพัฒนาพิกุลทอง อันเนื่องมาจากพระราชดำริ ความว่า “...ให้มีการทดลองทำดินให้เปรี้ยวจัดโดยการระบายน้ำให้แห้งและศึกษาวิธีการแก้ดินเปรี้ยว เพื่อนำผลไปแก้ปัญหาดินเปรี้ยวให้แก่ราษฎรที่มีปัญหาในเรื่องนี้ในเขตจังหวัดนราธิวาส โดยให้ทำโครงการศึกษาทดลอง 2 ปี และพืชทำการทดลองควรเป็นข้าว...” โดยเริ่มจากการ “แก้งดินให้เปรี้ยว” ด้วยการทำให้ดินแห้งและเปียกสลับกันไป เพื่อเร่งปฏิกิริยาเคมีของดิน ทำให้สารประกอบกำมะถันทำปฏิกิริยากับออกซิเจนในอากาศเป็นกรดกำมะถัน ให้ดินจึงเป็นกรดจัดจนถึงขั้นที่ “ดินเปรี้ยวสุดขีด” จนพืชเศรษฐกิจต่างๆ ไม่สามารถเจริญเติบโตและให้ผลผลิตได้ จากนั้นจึงหาวิธีการปรับปรุงดินดังกล่าวให้สามารถปลูกพืชได้ต่อไป ซึ่งเมื่อสำเร็จแล้วก็จะสามารถนำวิธีการดังกล่าวไปประยุกต์ใช้กับพื้นที่อื่นๆ ที่มีปัญหาในลักษณะเดียวกันได้

แปลงทดลองปรับปรุงดินเปรี้ยว

มาจาก : หนังสือแนวคิดและทฤษฎีการพัฒนาอันเนื่องมาจากพระราชดำรินี้ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

นอกจากนี้ ยังได้พระราชทานแนวพระราชดำริในการนำ “หญ้าแฝก” มาปลูกเพื่อป้องกันการเสื่อมโทรมและการชะล้างพังทลายของดิน เนื่องจากหญ้าแฝกเป็นพืชที่มีระบบรากลึก และแผ่ลงไปในดินตรง ๆ เป็นแผงเปรียบเสมือน “กำแพงธรรมชาติที่มีชีวิต” ที่จะช่วยรักษาหน้าดิน กรองตะกอนดิน รักษาธาตุอาหารและความชุ่มชื้นของดินได้อย่างดี โดยทรงให้คัดเลือกพันธุ์หญ้าแฝกที่เหมาะสมกับสภาพพื้นที่และสภาพอากาศในภูมิภาคต่างๆ ของประเทศไทย อีกทั้งควรเป็นพันธุ์ที่ไม่สามารถกระจายพันธุ์ได้โดยเมล็ด เพื่อป้องกันการแพร่กระจายและเกิดเป็นวัชพืชในพื้นที่อื่น นอกจากนี้ยังได้พระราชทานแนวทางการปลูกหญ้าแฝกในลักษณะต่างๆ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และลักษณะของภูมิประเทศด้วย

หญ้าแฝก
“กำแพงธรรมชาติที่มีชีวิต”

มาจาก : หนังสือแนวคิดและทฤษฎีการพัฒนาอันเนื่องมาจากพระราชดำริในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

กรณีการป่าไม้

หลักการสำคัญด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานแนวพระราชดำริไว้ คือ การสร้างความตระหนักและจิตสำนึกในการรักษาไม้แทนการใช้อำนาจบังคับ ความว่า “...เจ้าหน้าที่ป่าไม้ควรปลูกต้นไม้ลงในใจคนเสียก่อน แล้วคนเหล่านั้นก็จะพากันปลูกต้นไม้ลงบนแผ่นดินและรักษาต้นไม้ด้วยตนเอง...”

เมื่อจะฟื้นฟูป่า ทรงให้ใช้วิธีการที่เรียบง่ายและประหยัด คือ “การปลูกป่าโดยไม่ต้องปลูก” โดยอาศัยกระบวนการฟื้นฟูตามวัฏจักรธรรมชาติ ด้วยวิธีการ 3 วิธีคือ “...ถ้าเลือกได้ที่เหมาะสมแล้ว ก็ทิ้งป่านั้นไว้ตรงนั้นไม่ต้องไปทำอะไรเลย ป่าจะเจริญเติบโตเป็นป่าสมบูรณ์โดยไม่ต้องไปปลูกต้นไม้เลยสักต้นเดียว...” “...ไม่ไปรังแกป่าหรือตอแยต้นไม้ เพียงแต่คุ้มครองให้ขึ้นเองได้เท่านั้น...” “...ในสภาพป่าเต็งรัง ป่าเสื่อมโทรมไม่ต้องทำอะไรเพราะต่อไม่ก็จะแตกกิ่งออกมาอีก ถึงแม้ต้นไม้สลายแต่ก็เป็นต้นไม้ใหญ่ได้...” ส่วนการปลูกป่าในที่สูง ทรงแนะนำว่า “...ใช้ไม้ที่มีเมล็ดแล้วนำไปปลูกบนยอดที่สูง เมื่อโตแล้วต้นจะออกฝักออกเมล็ดก็จะลอยตกลงมาแล้วงอกเองในที่ต่ำต่อไปนี้เป็นกรขยายพันธุ์ตามธรรมชาติ...” โดยพันธุ์ไม้ที่จะนำมาปลูกนั้น ได้พระราชทานแนวทางปฏิบัติว่า “...ศึกษา

ดูก่อนว่าพืชพันธุ์ไม้ดั้งเดิมมีอะไรบ้าง แล้วปลูกแซมตามรายการชนิดต้นไม้ที่ศึกษามาได้...” “...ไม่ควรนำไม้แปลกปลอมต่างพันธุ์ต่างถิ่นเข้ามาปลูกโดยยังไม่ได้ศึกษาอย่างแน่ชัดเสียก่อน...” นอกจากนี้ การปลูกป่าควรเป็น “การปลูกป่า 3 อย่าง และได้ประโยชน์ 4 อย่าง” กล่าวคือ ปลูกไม้สำหรับเพื่อเป็นไม้ใช้สอย ไม้ผล และไม้ฟืน ซึ่งนอกจากจะได้รับประโยชน์ 3 ประการตามลักษณะของไม้ที่ปลูกแล้ว ยังจะได้รับประโยชน์ประการที่ 4 คือ ช่วยอนุรักษ์ดินและต้นน้ำลำธาร นับเป็นแนวพระราชดำริและพระราชกฤษฎีกาที่แยบยลยิ่ง

อย่างไรก็ตาม การจะฟื้นฟูพื้นที่ป่าไม้ได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นต้องมี “น้ำ” พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงได้พระราชทานแนวพระราชดำริให้สร้าง “ฝายชะลอความชุ่มชื้น” (check dam) ขนาดเล็ก โดยสร้างจากวัสดุราคาถูกและหาได้ง่ายในท้องถิ่น เพื่อกั้นร่องน้ำลำธารและช่วยกระจายความชุ่มชื้นออกไป แต่หากไม่มีแหล่งน้ำในบริเวณใกล้เคียง ก็ทรงให้พิจารณาสูบน้ำขึ้นไปยังจุดสูงสุดเท่าที่จะดำเนินการได้ โดยใช้พลังงานจากธรรมชาติ เช่น พลังงานแสงอาทิตย์และพลังงานลม จากนั้นจึงปล่อยให้ไหลลงมา เพื่อทำให้พื้นที่ดังกล่าวกลายเป็น “ป่าเปียก” อันจะช่วยฟื้นฟูสภาพป่าให้สมบูรณ์กลายเป็น “ภูเขาป่า” อีกทั้งยังช่วยป้องกันไฟป่าได้อีกด้วย

ฝายชะลอความชุ่มชื้น

มาจาก : หนังสือแนวคิดและทฤษฎีการพัฒนาอันเนื่องมาจากพระราชดำริในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

จะเห็นได้ว่า ปัญหาที่ใหญ่และยุ่งยาก อาจแก้ไขได้โดยง่ายหากเข้าใจสาเหตุของปัญหาอย่างถ่องแท้ โดยหลักการทรงงานตามแนวพระราชดำริที่สำคัญ คือ “การทำให้ง่าย” และ “ประหยัด” เน้นการพัฒนาอย่างเป็น “องค์รวม” โดยนำหลักวิชาการและเทคโนโลยีที่ถูกต้องเหมาะสมมาใช้ โดย “ไม่ติดตำรา” จนเกินไป โดยการพัฒนาต้องเป็นไปตามลำดับขั้นตอน และ “ระเบิดจากข้างใน” คือ ต้องสร้างความเข้มแข็งให้คนในชุมชนที่เข้าไปพัฒนาให้มีสภาพพร้อมที่จะรับการพัฒนาเสียก่อน มิใช่การนำเอาความเจริญหรือบุคคลจากสังคมภายนอกเข้าไปหาชุมชน อีกทั้งต้องสอดคล้องกับ “ภูมิสังคม” คือ ลักษณะภูมิศาสตร์ ลักษณะของสังคม และสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในภูมินาคนั้น ๆ เนื่องจากแต่ละแห่ง มีธรรมชาติของคนไม่เหมือนกัน ขนบธรรมเนียมประเพณีก็แตกต่างกัน ทั้งนี้มีเป้าหมายสูงสุดคือ เพื่อให้ประชาชนสามารถ “พึ่งตนเอง” ได้ รวมทั้ง “ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีความยั่งยืน”

ในโอกาสที่สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ พระบรมราชชนนีพันปีหลวง ทรงเจริญพระชนมพรรษา 80 พรรษา ในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2550 ข้าพเจ้าขอพระราชทานพระบรมราชานุญาตน้อมเกล้าฯ ถวายพระพรชัยมงคล ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและสรรพสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากล พร้อมทั้งพระบรมเดชาบุพการีแห่งพระสยามเทวาธิราช และสมเด็จพระบูรพมหากษัตริยาธิราชเจ้าทุกพระองค์ ได้โปรดอภิบาลบันดาลดลให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ ทรงพระเจริญ มีพระชนมพรรษายั่งยืนนาน ทรงพระเกษมสำราญ พระพลานามัยสมบูรณ์ สรรพโรคาพาธ รวมทั้งอุปถัมภ์วันตรายต่าง ๆ มีอาภุคย์ล้ำค่า พระบารมีและพระเกียรติคุณเกริกก่าจายทั่วทุกทิศานุทิศ มีพระราชประสงค์จ่านงหมายสิ่งใดของสัมฤทธิ์ผลทุกประการ ทรงสถิตสถาพรในสิริราชสมบัติ เป็นฉัตรแก้วปกเกล้าปกเกล้าพสกนิกรชาวไทย ตราบจรีวิฑิตกาลเทอญ ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ